

A hassidisek

Ynev harciszekeres gladiátorai

Bárhol is rendezzenek Ynev világán gálaünnepélyeket, cirkuszi játékokat, az est fénypontjának szánt látványosságot szinte mindenütt a hassidisek színpompás szekérfelvonulása vezeti be. A cikornyás díszek kavalkádja ármányos-jótekonyan elrejt, milyen robusztus, józan egyszerűséggel vannak megépítve ezek a roppant harci járművek. Vázszerkezetük egyes mechanikai megoldásaiban persze lehetnek tájegységről tájegységre kisebb-nagyobb eltérések, ám hajtóikat északon és délen egyaránt ugyanaz a szenvedély fűti – felülkerekedni a másikon.

A manapság használatos harci szekerek őseit még a kyrek hozták magukkal Calowynról, s honosították meg Észak-Yneven. A Délvidékre a Káoszkor zűrzavaros éveiben került át a hatalmas menekültáradattal, ám arrafelé már kevésbé tudtak meggyökeresedni. Ahogy a nehézlovas harcmódot uralkodóvá vált a kontinensen, a hajdan oly félelmetes kyr acélszekerek nimbusza mind jobban megkopott. Manapság már csak Ynev elmaradottabb vidékein bírnak némi harcászati jelentőséggel, máshol mindenütt visszaszorultak a gladiátorarénák porondjaira. Az eredeti kyr típusú harciszekereknek már csak két hírmondója maradt, mindkettő varázserejű relikvia: az egyik Godora hercegének tulajdonában van, a másik a Boszorkányerőd Hatalmasainak játékszere (századévenként változó,

hogymelyiküké). Ezzel párhuzamosan alakult át hajtóiknak, a hassidiseknek a szerepköre is.

Hassidis ókyr nyelven annyit tesz, hogy „seregrotó”. A kora Ötödökorbán a hassidisek elit katonai réteget alkottak, státusukat leginkább a mai lovagokéhoz lehetne hasonlítani. A harci szekerek rohamos elavulásával azonban az ő csillagzatuk is hanyatlani kezdett. A járművek végül az amfiteátrumokban leltek menedéket, gazdáik ősi elnevezése pedig átszármazott az új hajtókra, akik szintén harcosok voltak ugyan, de már nem elékelő származású tisztek, hanem hivatásos viadorok.

A rettegett kyr acélszekerek mai utódai többféle típusba sorolhatók, általában aszerint, hogy milyen versenyszámra szánták őket. Vannak például páncélborítással ellátott, vastos és masszív alkotmányok, melyek nehézkesek ugyan, de nem borulékonyak; ilyen az erioni játékokon látható acélpalánkokkal körbevédtetett fermasha, amin egyszerre négy hassidis száguld, és körönként váltják egymást a gyeplőnél. Másoknál épp ellenkezőleg, a mozgékonyság a fő szempont, a hajtó biztonságával kevesebbet törődnek. Ilyenek vetélkednek egymással a gyorsasági versenyeken, ahol azt a fogatot hirdetik ki győztesnek, amely bizonyos számú kör megtétele után elsőnek halad át a célvonalon. A békés külsín ne tévesszen meg senkit: ezek a verse-

nyek nagyon is véres látványosságok, néhány hajtó mindig a halálát leli rajtuk, a szerencsétlen lovakról nem is beszélve. A szabályok ugyanis nem tiltják, hogy a hassidisek menet közben megtámadják egymást, legfeljebb azt írják elő, hogy milyen fegyvert használhatnak. A pyarroni államokban rendezett versenyeken csak az ostort engedélyezik, a halálesetek azonban így is mindennaposak, és nem csupán az óhatatlanul előforduló bukások miatt. A hajtó-viadorok ötlettára kifogyhatatlan: kíméletlenül ostorozzák a mellettük száguldó fogat lovait, a borszíjból hurkot vetnek a kerekére, a kanyar falához szorítják a vetélytársaikat vagy éppen ráfuttatják őket a pályán heverő roncsok egyikére.

Léteznek még kegyetlenebb szekérviadalok is, ahol nem egy szabott táv megtétele a cél, hanem a többi gladiátor kiiktatása, vagy éppenséggel egy gyalogszerrel menekülő nyomorult le vadászása nyílt terepen. Utóbbi esetben szokás fegyvert és némi előnyt adni az áldozatnak, bár ez legfeljebb a hajsza izgalmát fokozza, a végeredményt aligha teszi kétségessé. Gorvikban a hajtó az ostoron kívül nem is használhat más fegyvert, viszont a kocsi tengelyére lábnyi hosszú pengéket erősítenek, a kiválóan idomított abradói mén szügyét, oldalát, homlokát tüskés vértlemezekkel borítják be, ezért a hajítólandzsás hadifoglyoknak – a hassidis ellenfeleinek – igen kevés esélyük van a viadal túlélésére (Gorvik és Warvik tartományban a hassidis legyőzőjét jutalmul szabadon is eresztik). Ez a fajta „viadal” – a kaszapengék nélkül, kézfegyverekkel – egyébként Erenben is dívik, az Északi Szövetség tagállamai közül egyedül; martaléknak általában elfoglyokat használnak.

A hassidisek az arénán kívül is feltűnést keltenek, hacsak meg nem szabadulnak valahol a járművüktől. Hazai terepen még ez sem segít; a legtöbb járókelő valószínűleg ismeri az arcukat, hiszen az aréna ünnepelelt hősei, akiket valósággal bálványoz a köznép. Megjegyzendő továbbá, hogy a vérbeli hassidis még a gondolatától is visszaborzad, hogy hosszabb időre elszakadjon a szekerétől és a lovaitól. Ha kénytelen nagyobb útra indulni, viszi őket magával – ami cseppet sem könnyű dolog, mert a járművet nem ilyesmire tervezték. Ha az időjárás kedvezőtlenre vált, netán az ősi kyr országút elfogy a kerekék alól, a leghelyesebb eljárás azonnal letáborozni, illetve visszafordulni, mielőtt még a szekér elakadna valami alattomos kátyúban, vagy kettéroppanna a tartótengelye.

Játéktechnika

A hassidis harcértékei, életerő és fájdalomtűrése megegyeznek a főkaszt, a gladiátor hasonló értékeivel. Ez érvényes a karakter képességeinek kidobására, és a különleges képességekre is. Szembetűnő különbség mutatkozik viszont a képzettségek terén. A felszerelés és fegyverzet tekintetében is rendelkezik a specializáció némi sajátosságokkal, így erre is külön kitérünk.

Induló képzettségek

A hassidist első tapasztalati szinten a következő képzettségek illetik meg:

Képzettség	Fok/%
Fegyverhasználat (tetszőleges egykezes kézfegyver)	Af
Fegyverhasználat (ostor)	Mf
Fegyverismeret	Af
Kocsihajtás	Mf
Lovaglás (ló)	Mf
Idomítás (ló)	Af
Ugrás	25%
Esés	35%
Szakma (bognár)	Af
Kultúra (humán kultúrkör)	Af
1 nyelvismeret (kultúrkör szerint)	Af,3
Helyismeret (kultúrkör szerint) vagy előtörténet szerint	60%

A további tapasztalati szinteken:

Tsz	Képzettség	Fok/%
2.	Lefegyverzés (ostorral)	Af
2.	Belharc (a választott kézfegyverrel)*	Af
2.	Kocsmái verekedés	Af
3.	Mechanika	Af
5.	Lefegyverzés (ostorral)	Mf
6.	Belharc (a választott kézfegyverrel)*	Mf

* természetesen csak az arra alkalmas kézfegyverrel

A hassidisek felszerelése

A szekérhajtó gladiátorok fegyverei közül – kultúrkörre való tekintet nélkül –

legfontosabb az ostor, amit egyszerre használnak a lovak ösztökélésére, és az ellenfél megsebzésére, zavarására. Általában minden hassidis rendelkezik egy másik fegyverrel is, amit a legszélesebb skáláról választhatnak, küzdőstílusuknak, a kocsiverseny szabályainak megfelelően. Egyedül a célzófegyverek hiányoznak a fegyvertárukból, hisz a száguldó kocsi, fél kézzel a gyeplőt tartva a célzás igencsak nehézkes, ráadásul veszélyes lehet a közönségre is. A leghatékonyabb fegyver kétségkívül a lándzsa és a hajítódárda, de a fremashát hajtó erioni hassidisek az egymás mellett száguldó szekereiken vívott csatáikban szívesen használnak dobótöröket és –bárdokat is. Sok-sok viadalban előfordul, hogy az összeakadt harcikocsi hajtói gyeplőiket elengedve vagy kiakasztva, a másik kocsiába áthajolva küzdenek, ilyenkor rendkívül hatékony lehet a vasököl és a szögekkel kivert alkarvédő.

Itt át is térhetünk a vértzet kérdésére. Bizonyára nem kell magyarázni, hogy a hassidisek miért nem viselnek nehézvértetet, teljes páncélatokat. Legtöbbjük megelégszik egy könnyű nemez-, vagy bőrpáncéllal, a legóvatosabb viadorok fém mellvértet, esetleg lánc- vagy sodronyíngot öltenek magukra, persze ezzel lemondanak a könnyedebb mozgásból fakadó előnyök nagy részéről. A sisak széles körben elterjedt, de nem kötelező viselet, általában orrvédős vagy anélküli nyitott arcrészű sisakokat választanak, és gyakorta egyedi módon, tollforgókkal, színes kendőkkel, sörényes tarajokkal díszítik fel. Az alkarvédőkről már tettünk említést, más kézi védőeszközt, konkrétan pajzsokat ritkán használnak, akkor is a kicsi, fixen az alkarra erősített fajtákat.

A hassidis felszerelésének egyik leglényegesebb része a kocsi. Ezen alkalmosságok a már említett erioni fermashát kivéve kétkerekűek, és egy-hat ló

befogatolására alkalmasak, a viadal fajtájától függően lehetnek páncélozottak is, de ahol a gyorsaság a fontos, ezt legtöbbször elhagyják.

Nem szabad elsiklani a felszerelés „élő” tagjai, a lovak felett sem. A többes létszám egyedül Gorvikban nem igaz, ott ugyanis a könnyű kocsi elé egyetlen abradói mént fognak, amit tüskékkel kivert bőrvérrel szerelnek fel. Erionban és a pyarroni államokban viszont a hat ló befogása dívik a hassidisek harci szekerei elé, északon három, illetve négylovas fogat a jellemző. Az abasziszi hassidisek két lovat fognak kocsijuk elé és kurta hajítódárdával hadakoznak; az eronei kereskedőhercegségből valók ezzel szemben három lovat hajtának, fegyverük a hosszú nyelű ostromkasza. A nagy múltú kocsijátékokon szinte kötelező azonos színű lovakat befogatolni, de jónéhány híres és ünnepezt hassidis megengedte már magának, hogy megszegje ezt az íratlan szabályt, mint például a sokat emlegetett eronei Higsigiss, aki két fehér ló közé mindig egy feketét fogott, vagy a dzsad származású, de Uj-Pyarronban hírnevet szerzett Kabadir, aki két-két, almásderes és fehér lovat hajtott. Említést érdemel – bár valójában nem szabályszegő – a Hetedkor végének ünnepezt bajnoka, a keleti barbár Ud Gronga, aki az Onpor hegység déli lejtőin élő foltos vadlovakat köti be, hogy az északi arénában győzelmet győzelemre halmozzon.

Mind a gladiátor-játékokra alkalmazott kocsik, mind a lovak magasabb értéket képviselnek „közönséges” társaiknál. Ez azt jelenti, hogy egy hassidis irányítása mellett, vagy általa készült harcikocsi egyedi volta miatt szinte megfizethetetlen, de ha mégis megválnak tőle a gazdája (ennek vagy egy új kocsi építése, vagy krónikus pénzhiány lehet a hátterében), akkor két-háromszorosát kéri meg egy átlagos harciszekér árának. A lovakkal is hasonló a helyzet, de hozzájuk a hassidisek talán még erősebb érzelmi szálakkal kötődnek, úgyhogy az a viador, aki eladja a még ki nem öregedett, nem sérült lovait, az bizonyosan nagy bajban lehet...

2000.02.

Szerző: Zsolt & Attila

Forrás: Rúna magazin VI.évf./1.szám

Szerkesztette: Magyar Gergely